

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywę 2005/29/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącą nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającą dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („dyrektywę o nieuczciwych praktykach handlowych”) należy interpretować w ten sposób, że okoliczności faktyczne, takie jak w rozpatrywanej sprawie, w których osobie fizycznej będącej w trudnej sytuacji finansowej i pod presją czasową, której zamiarem jest pozyskanie środków kredytowych na zachowanie własności nieruchomości stanowiącej jej jedyne miejsce zamieszkania, zostanie przedłożona przez przedsiębiorcę kredytowego umowa, która skutkuje trwałym pozbawieniem własności nieruchomości, chociaż wolą tej osoby było przeniesienie nieruchomości na wierzyciela jedynie tymczasowo w celach zabezpieczenia umowy kredytowej, stanowią nieuczciwą praktykę handlową?
- 2) Czy dyrektywę 93/13/WE⁽²⁾ w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (zwaną dalej „dyrektywą 93/13”) należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach faktycznych wskazanych w pytaniu pierwszym ocenie sądu podlega również umowa sprzedaży przenosząca nieruchomość, także wbrew argumentom przedsiębiorcy dotyczącym indywidualnie uzgodnionych warunków umownych, jeżeli przedsiębiorca odmówi przedłożenia sądowi umów w innych przypadkach w celu ustalenia, czy chodzi o formularzowy rodzaj umów wykorzystywanych przez przedsiębiorcę w innych przypadkach?
- 3) Jeżeli do tego przypadku ma zastosowanie dyrektywa 93/13, czy za istotne okoliczności zgodnie z art. 4 ust. 1 tej dyrektywy należy uznać także sytuację przed zawarciem umowy, a mianowicie taką, że pozwany przedsiębiorca uzyskał dostęp do danych osobowych powoda bez jego zgody?

⁽¹⁾ Dz.U. 2005, L 149, s. 22.

⁽²⁾ Dz.U. 1993, L 95, s. 29; wyd. spec. rozdz. 15 t. 2, s. 288.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Najwyższy sąd Slovenskej republiky (Słowacja) w dniu 26 listopada 2019 r. – Slovak Telekom a.s./Protimonopolný úrad Slovenskej republiky

(Sprawa C-857/19)

(2020/C 36/24)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Najwyższy sąd Slovenskej republiky

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Slovak Telekom a.s.

Druga strona postępowania: Protimonopolný úrad Slovenskej republiky

Pytania prejudycjalne

Pytanie w przedmiocie wykładni przepisu art. 11 ust. 6 zdanie pierwsze rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu⁽¹⁾:

- 1) Czy sformułowanie „pozbawia organy ochrony konkurencji państw członkowskich ich kompetencji w zakresie stosowania art. 81 i 82 traktatu”⁽²⁾ oznacza utratę przez organy państw członkowskich uprawnień w zakresie stosowania art. 81 i 82 traktatu?

- 2) Czy art. 50 (zakaz ponownego sądenia lub karania w postępowaniu karnym za ten sam czyn zabroniony pod groźbą kary) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, proklamowanej w dniu 7 grudnia 2000 r. w Nicei, odnosi się także do przypadków deliktów administracyjnych w postaci nadużycia pozycji dominującej w rozumieniu art. 102 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, za które Komisja i organ państwa członkowskiego nałożyły sankcje odrębnie i niezależnie w ramach wykonywania swoich uprawnień na podstawie art. 11 ust. 6 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r.?

⁽¹⁾ Dz.U. 2003, L 1, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 8, t. 2, s. 205.

⁽²⁾ [w art. 11 ust. 6 zdanie pierwsze rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003].
